

Päivän saarna 15.10.2009 to

Tekstit

2.Kuningasten kirja 19:14

Kun Hiskia oli lukenut kirjeen, hän meni temppeliin ja levitti sen Herran eteen.

Matteus 6:9,10

Isä meidän, joka olet taivaissa! Tapahtukoon sinun tahtosi, myös maan päällä niin kuin taivaassa.

Kuningas Hiskia eli sotien aikakaudella.

Naapurimaan Assyrian kuningas Sanherib ([linkki Wikipediaan](#)) hyökkäsi Juudan kuningaskuntaan ja kolkutti lopulta Jerusalemin portteja.

Kuningas Hiskia hallitsi Juudan kuningaskuntaa v. 715-687 eKr. tai 716-687 eKr. Naapurimaan Assyrian kuningas Sanherib hallitsi maataan vuosina 701-681 eKr.

Raamatun 2. Kuningasten kirjassa kerrotut tapahtumat sijoittuvat tuohon ajanjaksoon.

Uhkauskirje käsissään Hiskia meni Jerusalemin temppeliin ja levitti siellä kirjeen Jumalan kasvojen eteen.

Hiskia rukoili apua Israelin Jumalalta. Jumala vastasi. Hänen enkelinsä surmasivat Sanheribin sotilasleirissä 185 000 sotilasta yhden yön aikana. Sanherib vetäytyi pois omaan maahansa. Siellä hän joutui poikiensa salamurhan uhriksi.

Kun sinulle tai minulle tulee elämässä ahdistus, joka saa kylmän hien valumaan otsaltamme, meillä on lupa tehdä Hiskian tavoin. Saamme mennä elävän Israelin Jumalan eteen ja purkaa hänelle sydämemme hädän.

Sitä juuri Luojamme ja Jumalamme meiltä kovasti odottaa, ei mitään muuta.

Koska hänen ainokainen Poikansa Jeesus Kristus on ristinsä veren kautta avannut meille jokaiselle avoimen tien hänen Isänsä luo, taivaallinen Isä kuulee ja vastaa meille ilomielin Poikansa ristinkuoleman ja ylösnousemuksen tähden.

Aina on toivoa, koska Jumalamme rakastaa meitä jokaista ja on valmis auttamaan.

Rakas Jeesus, anna meille runsaasti uskoa ja luottamusta sinua kohtaan niin, ettemme ajaudu toivottomuuteen vaan uskallamme kääntyä puoleesi ja odottaa kärsivällisesti vastaustasi. Aamen.

Päivän saarna 16.10.2009 pe

Tekstit

2. Mooseksen kirja 15:26

Minä, Herra, olen sinun parantajasi.

Luukkaan evankeliumi 8:47-48

Nainen heittäytyi Jeesuksen jalkojen juureen. Kaiken kansan kuullen hän kertoi, miksi oli koskenut Jeesukseen ja miten hän heti oli tullut terveeksi. Jeesus sanoi hänelle: "Tyttäreni, uskosi on parantanut sinut.

12 pitkä vuotta nainen oli sairastanut. Hän oli kuluttanut kaiken omaisuutensa lääkäreille saamatta apua häntä piinanneeseen verenvuotosairauteen.

Mutta kun hän kosketti salaa väkijoukon ympäröimän Jeesuksen viitan tupsua, hän tunsu heti parantuneensa sairaudestaan!

Jeesus ei huomannut naista, mutta sanoi: "Joku koski minuun. Minä tunsin, että minusta lähti voimaa." (j.46). Nainen huomasi ettei pysynyt salassa ja tuli esiin ja heittäytyi Jeesuksen jalkojen juureen. Hän kuuli Jeesuksen sanat: " Tyttäreni, uskosi on parantanut sinut. Mene rauhassa."

Eräs heinäveteläinen mies joutui kerran vakavaan auto-onnettomuuteen. Hän toipui mutta jäi halvaantuneeksi jaloistaan. Kerran hän istui kotonaan pyörätuolissa katsellen tv-jumalanpalvelusta. Äkkiä hän koki että Jeesus parantaa hänet. Hän nousi seisomaan ja lähti kävelemään. Hän oli parantunut! Tästä kerrottiin kauan sitten Sana-lehdessä.

Jeesus on suuri Parantaja. Hän Luojana tietää miten kehomme on rakennettu ja miten se toimii. Hänellä on myös valta luoda kaikki uudeksi. Ei ole turhaa rukoilla häntä parantamaan.

Kysymys on Jeesuksesta Kristuksesta, jolla on kaikki valta !

Päivän saarna 17.10.2009 la

Tekstit

Psalmi 30:6

Hänen vihansa kestää vain hetken, hänen hyvytensä läpi elämän. Illalla on vieraana itku mutta aamulla ilo.

Roomalaiskirje 14:9

Juuri sitä vartenhan Kristus kuoli ja heräsi elämään, että hän olisi niin kuolleiden kuin elävienkin Herra.

Kuinkas nyt suu pannaan? Tapahtui epäonnistuminen ja karu sellainen. Se saa jotkut sivustaseuraajat virnistämään vahingoniloisesti. Se saa lööppien kirjoittajat vauhtiin. Jos onnistumisesta tehdään makeita otsikoita niin kyllä myös epäonnistumisestakin.

Epäonnistuminen voi kuitenkin sisältyä siunauksen siemen. Jumala saattaa puhutella lastaan yllättävällä epäonnella.

Jumala saattaa pysäyttää meidät tarkistamaan elämämme arvoja ja suuntaa. Aikamme asioita pohdittuamme saatamme

löytää uudenlaisen rauhan. Ymmärrämme entistä syvemmin että koko elämämme, myös kokemamme menestys riippuu Isän läsnäolosta siinä, hänen varjeluksestaan ja johdatuksestaan.

Tästä lähtien minun ei tarvitse hermoilla, ei myöskään kiihkoilla eikä levennellä saavutuksillani. Saan iloita koko sydämestäni Isäni Jumalan huolenpidosta ja siitä mitä saan aikaan Jumalan avulla. Toimin ja teen työtä niin kuin ennenkin. Jokin on kuitenkin muuttunut, entistä paremmaksi ja tynnemmäksi ja täyteläisemmäksi.

Haluan antaa entistä selkeämmin kaikesta siitä mitä minulla on, kunnian Jumalalle, en kenellekään muulle.

Päivän saarna 18.10.2009 su

Tekstit

Psalmi 69:33

Niiden mieli virvoittuu, jotka etsivät Jumalaa.

Heprealaiskirje 11:6

Ilman uskoa ei kuitenkaan kukaan ole Jumalan mielen mukainen. Sen, joka astuu Jumalan eteen, täytyy uskoa, että Jumala on olemassa ja että hän kerran palkitsee ne, jotka etsivät häntä.

Lotota voi vaikka ei usko lottovoittoon. Silti lottoamiseen tarvitaan tieto lottopelin olemassaolosta, säännöistä ja voittomahdollisuuksista.

Samoin on laita suhteessa Jumalaan. Uskoa Jumalaan ei voi edes harkita ellei tiedä että Jumala on ja että hän palkitsee ne jotka etsivät häntä.

Usko Jumalaan on vakavasti harkitsemisen arvoinen. Jos tahtoo, saa sanoa Raamatun Jumalalle: " Tässä olen. Tahdon uskoa ja luottaa sinuun todella. Näytä minulle miten se on mahdollista."

Jumala vastaa aidolle kyselijälle aivan varmasti. Ja hän lupaa palkita jokaisen joka etsii häntä. Tässä ei ole kysymys kenenkään paremmuudesta tai huonommuudesta. Jumalalle jokainen ihminen on kallisarvoinen.

Sinäkin voit etsiä ja löytää.

Jeesus sanoo: "Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen anova saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan." Luuk.11:9-10

Päivän saarna 19.10.2009 ma

Tekstit

Psalmi 96:1

Laulakaa Herralle uusi laulu! Laula Herralle, maa.

Heprealaiskirje 13:15

Olkaamme sen tähden hänen välityksellään alati uhraamassa Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään.

Veikko heräsi aamuruskon aikaan ja katsoi ulos kotinsa ikkunasta. Syysvärjit hehkuivat pihapuissa ja niiden takana siinsi järvenselkä selkeänä sinisenä viivana. Maassa kuura oli koristellut pihan ruohotupsut valkoisiksi.

” Mikä aamu! ” Veikko ihasteli mielessään. Nyt aamukahvi ja sitten lenkille. Veikko asetteli kupin lautasineen varovasti keittiön pöydälle, ettei herättäisi vaimoaan, joka vielä viipyi unten mailla. ” Mikä tuoksu! ” Veikko veti keuhkoihinsa vastakeitetyn kahvin aromia ennen kuin siemaisi mustanpuhuvan juoman sisuksiinsa.

Veikko käveli rauhallisin askelin kohti rantaa. Siellä joku toinen aamuvirkku oli ulkoiluttamassa koiraansa. Koira haukahti ja rannan pensaasta lennähti harakka siivilleen haukun säikäyttämänä. Lintu katosi läheiseen metsikköön.

Veikkoa huvitti harakan hauska räpistely ja keikkuminen ilman näkymättömillä aalloilla. Lyhyt kuin harakan lento. Niinhän sitä on totuttu sanomaan.

Veikon, eläkeläisen, mieleen nousi hänen eilinen räpistelynsä, ensin kotona ja sitten matkalla kirkkoon. Vaimo oli saanut Veikon lupaamaan lähteä tämän kanssa klo 10 kirkkoon, kun vaimolla oli syntymäpäivä. Sen kunniaksi Veikko oli luvannut.

Miten lähtö olikin tuntunut Veikosta kuin harakan räpiköinniltä, jonka nokka ensin tarttui tervaan ja sitten pyrstö. Askel oli jostain syystä painanut kuin jaloissa olisi ollut paha turvotus. Viimein Veikko oli istahtanut huokaisten kirkon puiselle penkille.

Ensin olo oli tuntunut levottomalta. Veikko oli vilkaissut rannekelloonsa toisenkin kerran, kunnes hän havahtui lapsuudesta tuttuun virteen: ” Kiitos sulle Jumalani armostasi kaikesta, jota elinaikanani olen saanut tuntea.” Virsi jatkui ja Veikko keskittyi huomaamattaan muistoihinsa.

Veikko eli uudestaan hetken lapsuuttaan. Veikko oli muistoissaan mummonsa sylissä pikkuisena taaperona. Mummon sylissä oli turvallista pienen pojan levähtää. Mummo oli laulanut usein, ja tuo virsi oli ollut yksi hänen suosikeistaan. Kiitos sulle Jumalani oli helähtänyt mummon kodissa monena sunnuntaina ja sen säveliin Veikko oli joskus nukahtanut levätessään mummon sylissä.

Veikko havahtui. Oli tullut tekstien lukemisen aika. ” Olkaamme sen tähden hänen välityksellään alati uhraamassa Jumalalle kiitosuhria, niiden huulten hedelmää, jotka tunnustavat hänen nimeään. ” Niin nuori pappi luki Heperalaiskirjeestä. ” Heprealta se kyllä kuulostikin”, tuumasi Veikko itsekseen. ” En ymmärtänyt siitä mitään, ja se on totinen tosi. ”

Mutta pappi oli nuori untuvikko ja Veikkoa kiinnosti siksi kuulla miten sananselitys tältä taipuisi. Ensin pappi kaivoi esiin repun. Veikon mielenkiinto heräsi. Se oli metsästäjien usein käyttämää tyyppiä. Aivan. Pappi kaivoi repustaan esiin

jäniksen, aivan oikean loikkakoiven! Pappi kertoi metsästysretkistään, rakkaasta harrastuksesta, salomailla vietetyistä hetkistä taivaan alla ja illalla nuotion loisteessa vain ajokoira seuranaan.

Veikko seurasi papin kertomusta korva tarkkana ja eli sydämessään mukana papin tarinassa. Aivan oikean metsämiehen puhetta se oli. Veikko tiesi koska itsekin harrasti metsästystä. Pappi kertoi miten Luojan taivaan alla hänen mielensä rauhoittui ja kiireen ja huolien tilalle laskeutui jotain mitä voisi kutsua syväksi kiitollisuudeksi.

Hän kertoi joskus pohtineensa mistä kiitollisuus kumpusi ja miksi juuri erämaan hiljaisuudessa. Vastaus kysymykseen oli löytynyt hänen seurustellessaan opiskeluaikana nykyisen vaimonsa kanssa. Tämä oli saanut hänet lähtemään kanssaan kirkkoon. Siellä oli luettu juuri hänen äsken lausumansa Heprealaiskirjeen kohta. " Olkaamme sen tähden hänen välityksellään alati uhraamassa Jumalalle kiitosuhria"

" Kenen välityksellä ja mitä ? " oli opiskelija pohtinut. " En käsitä? "

Saarnan kuluessa nuori mies oli ymmärtänyt jotain uutta ja ainutlaatuista. Sen, ettei Jumalaa tarvinnut arastella, eikä yrittää lepyttää teoillaan. Sen, että kaikki lain vaatimukset oli pantu Jumalan Pojan kannettavaksi. Sen, että Jumala oli lempeä Isä, joka ei odottanut keppi kädessä rankaistakseen lastaan kaikista kolttosista ja epäonnistumisista. Sen, että Jeesus Kristus vapauttaisi nuoren miehen ahdistuksesta. jonka ainainen riittämättömyyden tunne oli synnyttänyt hänessä.

"Nyt ymmärrän syvemmin sen mitä ennen vain aavistelin." Nuori pappi päätti saarnansa.

Kotiin kirkosta kävellessä ja pitkin päivää Veikko oli ajatuksissaan, jopa niin että unohti katsoa tv:sta suosikkijoukkueensa kiekko-ottelun.

Nyt maanantai-aamuna hän oli herännyt ani varhain virkeänä ja levänneenä. Tänään aamulenkillä kaikki luonnon värit ja äänet ja syksyisen metsikön tuoksu tulivat hänen tietoisuuteensa merkillisen voimakkaina ja selkeinä. Hän oli todella herännyt uuteen aamuun!

Päivän saarna 20.10.2009 ti

Tekstit

3. Mooseksen kirja 19:11

Älkää varastako, älkää valehdelko älkääkä pettäkö toisianne.

Kolossalaiskirje 3:5

Haudatkaa siis se, mikä teissä on maallista: siveettömyys, saastaisuus, intohimot, pahat halut ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta.

Jos olet katsonut elokuvaasarjaa, joka perustuu Tolkienin romaani-trilogiaan Taru Sormusten Herrasta, muistat siitä sormuksen, joka oli pahan vertauskuva. Sitä ei voinut yksikään ihminen itse tuhota. Se oli vietävä vuoreen, jossa sen oli takonut paha ja petollinen ruhtinas, ja heitettävä vuoren laavavirtaan, jossa se sulaisi ja tuhoutuisi.

Paha sormus houkutteli tarussa ihmisiä lupaamalla ensin valtaa ja sitten tuhoamalla heidät heidän heikkouksiensa kautta. Sormus synnytti riitaa ja sellaisen himon omistamiseensa että sen saadakseen oltiin valmiita tappamaan. Vasta kun tarun sormus oli saatu kuljetettua vuoreen ja se oli sulanut laavavirrassa, pahan valta murtui. Mielestäni elokuvan vertaus ihmistä suuremmasta pahan vallasta toimi hyvin.

Synnin kiusaus vaanii meitä joka päivä. Itse kullakin meistä on omat heikoimmat kohtamme, jotka tuottavat meille eniten harmia, jopa kärsimystä, ja meidän kauttamme muille, kun töppäämme. Kristus on kuitenkin murtautunut pahan vallan.

Silti on harhaväite, ettei pelastettu ja uudestisyntynyt kristitty lankeaisi koskaan syntiin. Olemme edelleen syntisiä, mutta armahdettuja sellaisia. Siinä on äärettömän suuri ero. Armahdettu on saanut kaiken anteeksi. Armon ulkopuolella kulkeva on menossa pimeyttä kohti, usein sitä edes tiedostamatta.

Jumalan armo Jeesuksessa Kristuksessa kasvattaa hänen lapsiaan hylkäämään sen mikä on meissä maallista: siveettömyyden, saastaisuuden, intohimot, pahat halut ja ahneuden, joka on epäjumalanpalvelusta. Jeesus on murtautunut pahan vallan lapsessaan.

Ennen saatoimme hypätä oikopäätä syntiin ja nauttia siitä. Nyt kun Jumalan sana ja Pyhä Henki ovat oppaitamme, herännyt omatuntomme varoittaa meitä vaarasta, ja nuhtelee meitä aina uudelleen, jos ja kun töppäämme jossain kohdin. Vähitellen ja ehkä joskus äkkiäkin synnin ote jossain asiassa hellittää elämässämme ja Jeesus ottaa elämästämme esiin uuden työstettävän asian.

Monessa asiassa huomaamme jäävämme luokallemme ... vielä kerran... ja vielä kerran. Mutta meitä ei koskaan potkaista pois Jumalan lasten koulusta! Saamme olla Jumalan armon kasvatettavana niin kauan kuin elämme. Suunta elämässämme on vaihtunut ja Jumala kasvattaa meitä joka päivä pois synnistä. Matkaamme kohti taivasta. Vasta siellä synnin valta on ikuisesti poissa.

Se jää tänne maan multiin kun ruumiimme, joka on ollut synnin rikkoma, kerran saatellaan hautaan. Täällä olemme pelastettuja, vaan emme tule täydellisiksi itsessämme. Jäämme armahdetuiksi syntisiksi. Puhtautemme ja pyhyttemme Jumalan edessä on sitä että Kristus armahtaa meitä pelastamiaan joka päivä ja antaa meille synnit runsain määrin anteeksi.

Kristus kasvattaa meitä lapsiaan yhä suurempaan syntisyytemme ja yhä suurempaan hänen armonsa tuntemiseen. Täältä tulee aina välillä kova ikävä taivaan kotiin. Sinne pääsemme kerran, yksin Kristuksen tähden. Siellä saamme Jumalalta uuden ruumiin, joka on ikuisesti täydellinen. Perisyntin turmelus on poissa ikuisesti!

Päivän saarna 21.10.2009 ke

Tekstit

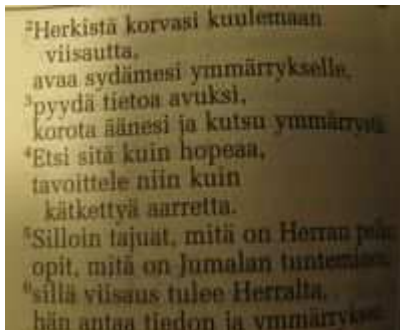
Jeremia 24:7

He kääntyvät jälleen minun puoleeni, koko sydämeästään. He ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa.

1.Tessalonikalaiskirje 5:24

Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen ja pitää lupauksensa.

Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen, ja hän on sen myös tekevä. (1938 käännös)

Merkillistä miten yllä olevan jakeen merkitys on muuttunut

käännettäessä sitä nykyiseen kieliasuun. Uudessa, siis nykyisessä kirkkoraamatussa asiayhteys sanojen uskollinen ja lupaus välillä jää hämäräksi.

Sen sijaan vuoden 1938 raamatunkäännöksessä sanotaan selkeästi että uskollinen Jumala lupaa tehdä meidän puolestamme jotain.

Se, mitä Jumala lupaa, käy ilmi edellisessä jakeessa:

"Itse rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonaan ja varjelkoon koko olemukseenne, teidän henkenne, sielunne ja ruumiinne, niin että olette

nuhteettomat Herramme Jeesuksen Kristuksen tullessa." (Nykyinen käännös)

Tämän kaiken uskollinen Jumala lupaa tehdä meissä meidän puolestamme.

Jumala armossaan pyhittää lapsensa, jotka hän on lunastanut itselleen saatanaan ja synnin ja kuoleman vallasta Poikansa Jeesuksen Kristuksen verellä. Jumala varjelee lastensa hengen, sielun ja ruumiin nuhteettomana Kristuksen tulemuksen.

Meidän tehtäväksemme jää vain pitää kiinni sydämen uskosta ja luottamuksesta Jeesukseen, uskomme alkajaan ja täydelliseksi tekijään. Siihenkin hän itse antaa armonsa ja voimansa, kun vain huokaamme hänen puoleensa.

Elämä Jeesuksen omana on kulkemista Jumalan valmistamissa teoissa ja suunnitelmissa. Hän pitää huolen meistä tänäänkin ja joka päivä maailman loppuun saakka.

Rakas Jeesus, kiitos että johdatat meitä tänäänkin iloisesti ja turvallisesti elämässämme. Saamme kysellä erityisesti myös sitä miten voisimme olla viemässä sanaa sinusta uusien ihmisten tietoon. Kiitos että kuulet ja vastaat. Aamen

Päivän saarna to 22.10. 2009

Tekstit

Jeremia 29:11

Minulla on omat suunnitelmani teitä varten, sanoo Herra. Minun ajatukseni ovat rauhan eivätkä tuhon ajatuksia: minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.

Johannes 1:16

Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, armoa armon lisäksi.

Syntymäpäivillä on tapana tarjota herkuja mahan täydeltä.

Tavallisessa ruokapöydässäkin on vielä tämän hetken Suomessa usein yltäkyläisesti syötävää.

Ennen vanhaan saatettiin tarkasti laskea syöjille leikattavien leipäviipaleiden määrä. Yksi viipale henkeä kohti, toista saatettiin jo pitää ruokavarojen tuhlauksena. Usein elettiin puolinälässä.

Jumala tietää millaista nälkä on. Hän tietää myös millaista on henkinen nälkä, kun on jääty osattomaksi lapselle kuuluvasta turvallisesta sylistä, kodin lämmöstä aikuisena, on tullut ero, on työttömyyttä, kokemus arvottomuudesta ja osattomuudesta elämään.

Jumala tietää myös millaista on hengellinen nälkä. Silloin etsitään ja kaivataan ihmistä suurempaa, yhteyttä Jumalaan joka rakastaa ja armahtaa.

Kaiken tämän tietäen Jumala lähetti meille Poikansa Jeesuksen koko elämämme täyteydeksi. " Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, armoa armon lisäksi, " todistaa Johannes evankeliumissaan.

Kun otamme vastaan Jeesuksen, saamme omaksemme hänessä Jumalan koko täyteyden. Se sisältää aineelliset, ruumiilliset, henkiset ja henkiset tarpeemme ylenpalttisesti täyttävän rikkauden yltäkyläisyyden.

Kun Jumala armahtaa meidät Jeesuksen tähden, hän tekee sen ylenpalttisesti. Jumala ei anna hädin tuskin anteeksi, vaan hän antaa armahtamalleen ylenpalttisesti enemmän hyvää, kuin mikä oli rikkomusten määrä ja syvyys.

Tämä on Jumalan taivaallista matematiikkaa. Se on mittamattoman armon matematiikkaa!

Tänäänkin me saamme ammentaa elämäämme Kristuksen rikkaudesta kaikkea mitä tarvitsemme.

Jos olemme yksin, saamme pyytää ystäviä. Jos meillä on puutetta leivästä, saamme pyytää Jeesusta täyttämään tarpeemme. Jos haluamme kasvaa Jeesuksen tuntemisessa, hän johdattaa meidät lähemmäs itseään. Jos olemme vaarassa eksyä, Jeesus johdattaa meidät takaisin luokseen.

Jos sydämestämme puuttuu anteeksiantamusta ja rakkautta lähimpiämme kohtaan, johtaa Jeesus meidät anteeksiantamuksen ja uuden yhteyden lähteille.

Rakas Jeesus, kiitos että Isäsi on antanut meille sinut elämämme täyteydeksi. Anna meille rohkeutta elää se todeksi. Opetä meidät uskomaan luottamaan sinuun niin että uskallamme pyytää sinulta armosi rikkauden mukaisesti. Sinä olet ihmeitä tekevä Jumala.

Anna meille rohkeutta pyytää sinulta, ja elää ja toimia sen mukaisesti, että kaikki on sinulle mahdollista. Täytä tänäänkin sisimpämme kokemukella siitä, että meillä on kaikkea yltäkylän. Tee meidät sisimpäämme myöten onnelliseksi. Aamen.

Päivän saarna 23.10.2009 pe

Tekstit

Sakaria 7:10

Leskeä ja orpoa, muukalaista ja köyhää älkää sortako.

Kolossalaiskirje 3:14

Mutta kaiken kruunuksi tulkoon rakkaus, sillä se tekee kaiken täydelliseksi.

” I love you ” kuullaan usein lausuttavan romanttisissa elokuvissa.

Harvassa filmissä kuitenkaan eletään todeksi arkista rakkautta roskapussin kantamisineen, siivouksineen ja pienine nahinoineen ja ilonaiheineen.

Sen sijaan mässäillään suurilla tunnustuksilla ja tunteilla. Liikutaan tunteitten kirjon ääri rajoilla ajatellen sen kiinnostavan katsojia enemmän kuin ” tylsän arjen.” Kuitenkin tavallinen arki tulee tosielämässä vastaan rakastuneillekin.

Tunteitten palo alkaa laimentua ja huomataan: ” Ai, tuollaiseen ihmiseen minä rakastuin. Se istuu vain illasta toiseen tv:n ääressä ja syödä mussuttaa siinä itsekseen.” Ja toisin päin, ” Ai, tuollaiseen naiseen rakastuin. Se ei osaa laittaa kunnollista ruokaa ja sen vaatteetkin ovat alkaneet repsottaa.

Inhimillinen rakkaus on suurenmoista kukoistaessaan ja tuottaessaan onnellisuutta arjen keskellä. Se on kuitenkin valitettavan haurasta ja särkyvää. Unelmat saattavat haihtua nopeastikin arjen tultua juhlan jälkeen. Perhe ja puoliset tarvitsevat siksi apua ja tukea rakkauteensa ja yhteiseen elämäänsä.

” Mutta kaiken kruunuksi tulkoon rakkaus, sillä se tekee kaiken täydelliseksi.” Näin opetetaan meitä Raamatussa. Mutta miksi se mainitaan tässä aivan kuin viimeisenä lisukkeena eikä pääasiana. Rakkauttahan koteihin juuri tarvitaan.

Katsotaanpa mitä sanotaan Raamatussa juuri sitä ennen:

” Te, jotka olette Jumalan valittuja, pyhiä ja hänelle rakkaita, pukeutukaa siis sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, lempeyteen ja kärsivällisyyteen. Pitäkää huolta, että tulette toimeen keskenänne, antakaa anteeksi toisillenne, vaikka teillä olisikin moittimisen aihetta. Niin kuin Herra on antanut teille anteeksi, niin antakaa tekin.” Kol.3:12-13.

Jumala ilmeisesti odottaa meidän aivan ensiksi ymmärtävän ja tiedostavan miten merkityksellistä on se että olemme joka päivä hänelle äärettömän rakkaita ihmisiä.

Jeesuksen armosta osalliseksi tullut ihminen on siirtynyt pimeydestä valkeuteen ja epätoivon tilasta Jumalan lapseksi, joka on joka päivä osallinen hänen mittaamattomasta armostaan.

Koska näin on, Jumala kehottaa lempeästi meitä elämään hänen armonsa todeksi: Armahdettuna armahtamaan, Jumalan ystävänä osoittamaan ystävällisyyttä. Nöyrän Jumalan Palvelijan Jeesuksen pelastamina osoittamaan kanssaihmiä kohtaan nöyrää, palvelevaa mielenlaatua. Jumalan lempeyden ravitsemana olemaan lempeä toista kohtaan.

Olemaan kärsivällinen vajavaista kanssaihmistään kohtaan, kun Jumala mittaamattomassa armossaan on joka päivä kärsivällinen kasvattaja lapselleenkin. Antamaan anteeksi rakkaalle perheenjäsenelleen yhä uudelleen niin kuin Kristuskin joka päivä armahtaa runsain määrin lastaankin.

Tiedämme omasta kokemuksestamme ettemme kykene toteuttamaan näitä ihanteita kristittyinäkin omin voimin. Yritämme ja epäonnistumme, joku enemmän, joku mielestään vähemmän. Paremmiin onnistuville alkaa helposti syyttää heikompaa menestyjää ja heikompi masentuu lisää epäonnistuttuaan jälleen kerran.

Jumalan periaatteiden tuleminen todeksi elämässämme ei ole tarkoitettu taakaksi eikä raskaaksi velvollisuudeksi. Ne on kuitenkin osoitettu meille että tiedostaaksemme mitä kohti pyrkiä.

Tähän pyrkimiseen Jumalan tahto antaa meille suloiseksi lääkkeeksi oman ihmeellisen rakkautensa agape:n vaikuttamaan meissä hänen tahtonsa toteutumista. Agape vie meidät lepäämään yksin Jeesuksen Kristuksen ja hänen laupeutensa varaan. Emme enää yritä kasvaa, vaan annamme Jumalan armon Jeesuksessa Kristuksessa kasvattaa meitä.

Kysymys agape:ssa on suostumisesta omaan keskeneräisyyteen ja sen tunnustamisesta että minun tulee vain levätä Jeesuksen armon varassa ja antaa rakkaiden lähimpienkin samalla tavalla levätä hänen armonsa varassa. Sitten nähdään mitä Jeesus vaikuttaa lastensa ja heidän lähimpiensä elämässä, kun hän vihdoin saa siihen luvan.

Jeesuksen rakkaus poistaa läsnäollessaan Jumalan lasten elämästä raskaan velvollisuuden taakan ja saa hänet iloiten ja kaivaten pyytämään ja omistamaan elämänsä Jeesuksen hänelle varaamia lahjoja: ” sydämellistä armahtavaisuutta, lempeyttä.....”

Rakas Jeesus, osoita meille tänäänkin tie kulkea eteenpäin arkisen elämän keskellä meidän läheisimpien ihmistemme ja kaikkien lähimmäistemme keskellä. Aamen.

Päivän saarna 24.10.2009 la

Tekstit

Psalmi 22:5

Sinuun ovat turvanneet isämme ennen. Sinuun he turvasivat ja pääsivät suojaan.

Heprealaiskirje 11:1-2

Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä. Uskoon perustuu se todistus, jonka Jumala on isistä antanut.

Maailmassa on totuttu ajattelemaan että aseellinen vahvuus

tuo suojaa ulkoisia uhkia vastaan. Entä jos sellaista ei ole jollain maalla varaa järjestää itselleen tai jos sotilaalliset liitot hajoavat ja entiset liiton jäsenmaat jäävät yksin? Näin on mahdollista käydä tämänhetkiselle maailman voimakkaimmalle sotilasliitollekin. Mihin sitten turvataan?

On totta sekin että turvamme on uskonvaraista. " Onhan autossani turvatyyny ja vahvistettu kori. " " Onhan talossamme toimivat palovaroittimet. " " Eihän nyt terve nuori mies niin kuin minä voi sairastua syöpään. " " Tämähän on lomamatka. Ei lomamatkalla mitään onnettomuutta voi sattua. "

Jos mitään ikävää ei koskaan sattuisi, ammottaisivat ensiapuklinikat ja sairaalat tyhjyyttään.

Meillä on kuitenkin taipumus uskoa itseemme ja elämän kantavuuteen, jopa niin ettemme koe turvautumista Jumalan tarjoamaan suojaan tarpeellisena. Haluamme tulla toimeen vain itsemme varassa. Siksi kai puhutaan mieluummin " hyvästä tuurista " kuin varjeluksesta. Tai " hyvästä onnesta " ennemmin kuin Jumalan hyvästä johdatuksesta.

Jumala kuitenkin toivoo että jokainen edes kerran uskaltautuisi kurkistamaan todellisen uskon todellisuuteen.

Jumala lupaa meille: " Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä. " Hän haluaa vakuuttaa jokaisen ihmisen siitä, että usko näkymättömään Jumalaan on luottamista todelliseen Persoonaan ja todelliseen Voimaan, joka hallitsee ja pitää kaiken joka hetki yllä.

Tämä tarkoittaa sitä että jokainen joka kääntyy Jumalan puoleen rukoillen häntä hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta, saa apua, myös sinä ja minä. Jumalan suojaa itselleen rukoillut saa olla varma siitä että häntä johdatetaan, siunataan ja varjellaan.

Rakas Jumala, Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, opeta meidät kääntymään kaikissa asioissamme luottamuksella sinun puoleesi. Anna meidän nähdä uskossa sinun todellisuuteesi. Kiitos että kuulet ja vastaat meille aina Poikasi Jeesuksen Kristuksen kautta. Aamen.

Päivän saarna 25.10.2009 su

Tekstit

1.Kuningasten kirja 18:30

Elia sanoi kansalle: "Tulkaa tänne luokseni." Kaikki kerääntyivät hänen lähelleen. Elia korjasi Herran alttarin, joka oli hajotettu.

Johanneksen Ilmestys 2:5

Muista siis, mistä olet langennut, käänny ja palaa tekemään ensi ajan tekoja.

Veikko katsoi murheellisena kohti keittiön pöydällä lojuvaa lehteä. Tuoli hänen allaan tuntui kovalta ja hän itse painavalta kuin kivi istuessaan tuona alakuloisena aamuna kotinsa keittiössä. Jokin lehdessä oli painanut hänen mielensä maahan. Päivä oli alkanut tavalliseen tapaan. Ylös varhain ja kahvit ja lenkille. Päivän lehdet postilaatikosta keittiön pöydälle luettavaksi. Ja siellä se oli. Artikkelin hänen hyvästä ystävästään Olavista, johon hän oli tutustunut seurakunnassa.

Veikko oli ollut mukana seurakunnan touhuissa jo pian viisi vuotta. Hän oli uskaltanut niihin kuunneltuaan nuoren untuvikkopapin pitämän koskettavan saarnan. Siinä tämä oli kuvannut sydämeen käyvästi eräharrastustaan ja oman uskonsa syntyvaiheita. Saarna oli puhutellut Veikkoa voimakkaasti ja oli synnyttänyt hänessä aivan uuden syvyyttä pohdintaa. Se oli johtanut siihen että eräänä päivänä Veikko oli lähtenyt seurakunnan miestenpäiville. Siitä hänen "uransa" seurakunta-aktiivina oli alkanut. Veikko löysi seurakunnasta itselleen pienryhmän. Siellä hän tutustui Olaviin josta tuli hänelle lähes paras kaveri. He pitivät monet juttuhetket Raamatun asioista ja Olavi neuvoi Veikkoa uskon tielle. Sitten Olavi muutti toiselle paikkakunnalle. Hänestä ei ollut kuulunut mitään enää kolmeen vuoteen.

Tänään hänen kuvansa oli sanomalehden sivuilla. Oli täyttänyt vuosia ja haastattelussa kertoi löytäneensä uuden harrastuksen pari vuotta sitten. Kilpatanssi vei nyt miestä pitkin maailmaa. Kehui viiniä maistavansa silloin tällöin ja muuttuneensa muutenkin suvaitsevaksi kaikille mielenkiintoisille vaikutteille kuten joogalle ja itämaiselle mietiskelylle. Olo tuntui mahtavalta ja meno mukavalta. Aivan kuin vähätellen Olavi mainitsi haastattelussa luottamustoihensa seurakunnassa edellisellä asuinpaikkakunnallaan. Puhui siihenkin suuntaan että se seurakunta oli ollut kovin jäykkä ja vanhoillinen. Kuulemma kaulusta oli välillä kiristänyt moinen meno. Nyt ei kiristänyt ja rinta oli rottingilla, kertoi Olavi lehdessä.

Luettuaan haastattelun Veikko lähti kävelyille tuttua metsäpolkua pitkin. Hän pohti pohtimistaan miten Olavi saattoi nyt olla tuota mieltä. Ja juuri Olavi oli neuvonut hänelle Jeesuksen merkityksen pelastuksen asiassa. Olavi oli tukenut ja neuvonut häntä uskon tiellä monen monta kertaa. Ja nyt Olavi puhui lehden sivulla aivan kuin Veikko itse olisi voinut puhua ennen hengellistä heräämistään. Minne Olavin usko oli kadonnut, vai oliko? Kävelyiltä tultuaan Veikko etsi Olavin puhelinnumeron ja soitti. Puhelimeen vastasi Olavin vaimo. Olavi oli sairaalassa. Hän oli juuri tänään puhunut Veikosta ja oli toivonut näkevänsä tämän.

Veikko lähti matkaan seuraavana päivänä. Olavi oli kalpea ja heikko. Oli ottanut sydäimestä. Vaihdettaaan kuulumiset Olavi kysyi miksi Veikko oli juuri nyt soittanut. Saatuaan kuulla syyn Olavi huokasi syvään ja kertoi rukoilleensa sairastumisensa jälkeen. Aaretin saapuminen oli rukousvastaus.

Olavi kertoi työporukoitten vapaa-ajan tanssikerhosta. Nuoruuden harrastus tanssi sai Olavin innostumaan mukaan kavereiden houkutellessa. Mukaan tuli enenen pitkää samaa rataa viini ja porukan harrastama meditaatio, niin kuin he sitä kutsuivat. " Voihan sitä kerran kokeilla ", oli Olavi tuuminut, vaan mietiskely vei mukanaan. Neljä päivää sitten tuli sydänkohtaus ja se pysäytti Olavin miettimään. Mihin hän oli menossa ja mihin ajautumassa?

Veikko sai julistaa ystävänsä Olaville synnit anteeksi Kristuksen nimessä ja sovintoveressä. He hyvästelivät ja päättivät pitää yhteyttä. Ennen pitkää Olavi nähtiin istumassa entisessä kotiseurakunnassaan miestenpäivillä ystävänsä Aaretin kutsumana. Olavi piti päivillä todistuspuheenvuoron, jossa hän kertoi harharekkestään ja paluustaan kristillisen seurakunnan yhteyteen.

Veikko oli saanut saatella ystävänsä takaisin kotiin

Päivän saarna 26.10.2009 ma

Tekstit

Psalmi 95: 7-8

Kuulkaa tänä päivänä, mitä hän sanoo: Älkää paaduttako sydäntänne.

Apostolien teot 10:44

Pietarin vielä puhuessa laskeutui Pyhä Henki kaikkiin, jotka olivat hänen sanojaan kuulemassa.

Veikko koki tulleen uuteen vaiheeseen kristittyinä. Tai uuden kynnykselle, ja hän epäroi mitä tehdä.

Seurakunnassa oli käynyt puhuja joka korosti Pyhän Hengen toimintaa ja armolahjoja. Puhe oli kolahtanut Veikon sisimpään. Ennen Veikko oli ajatellut että luonnonlahjat, kuten musikaalisuus olivat niitä armolahjoja, joista Raamatussa kerrottiin.

Nyt Veikolla oli uutta pohdittavaa. Vierailija oli puhunut Pyhällä Hengellä täyttymisestä ja väittänyt sen tarkoitetun voimaksi kaikille kristityille. Perusteet väitteelleen puhuja etsi Raamatusta. Yksi niistä oli kohta Apostolien teoista: " Pietarin vielä puhuessa laskeutui Pyhä Henki kaikkiin, jotka olivat hänen sanojaan kuulemassa."

" Kaikkiin", alleviivasi puhuja. " Se tarkoittaa myös sinua, joka olet tullut tänään tänne Jokelan seurakunnan saliin." Vierailija korosti, ettei Pyhä Henki tee kenellekään mitään pahaa eikä johda ketään noloon tai hallitsemattomaan tilanteeseen. Pyhä Henki on Jumalan Voima kristittyjä varten arkisen elämän keskellä. Pyhä Henki on Jeesuksen lupaama Puolustaja ja Opettaja. Pyhä Henki on Kristuksen Henki, jonka Jeesus lähetti Helluntaina taivaasta maan päälle jatkamaan työtään.

Tällä kohtaa puhuja viittasi jälleen Apostolien tekojen kohtaan, sen ensimmäisessä luvussa.

Jeesus sanoi: "Älkää lähtekö Jerusalemissa, vaan jääkää odottamaan sitä, minkä Isä on teille luvannut ja mistä olette minulta kuulleet. Te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teihin, ja te olette minun todistajani."

Minun todistajani. Nuo kaksi sana jäivät pyörimään Veikon päähän. " Miten minä voisin todistaa Jeesuksesta puhujan paikalla eri tilaisuuksissa? En uskalla, enkä osaa pitää puheita. Minua on sellainen jännittänyt aina ihan hirveästi ", Veikko mietti. Koska asia kuitenkin surrasi enemmän ja vähemmän ainakin kaksi viikkoa Veikon tajunnassa, eikä jättänyt häntä rauhaan, Veikko päätti uskaltaa. Eräänä iltana nukkumaan mennessään hän rukoili Jeesuksen tahdon tapahtumista kohdallaan tuossa Pyhän Hengen asiassa ja todistajana olemisessa. " Jeesus, en osaa pukea ajatuksiani sanoiksi tämän paremmin. Jos sinulla on varattuna minulle jotain uutta, niin tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun. "

Yöllä Veikko heräsi. Hänen oli mahdottoman hyvä olla. Hänen teki mieli kiittää ja ylistää Jeesusta. Hän kohotti kätensä kohti taivasta ja kertoi Jeesukselle miten hyvä hänen oli olla. Merkillinen kirkkaus laskeutui taivaasta Veikon ylle. Hyvä olo jatkui ja jatkui. Viimein Veikko laski kätensä alas. Hänen oli edelleen kevyt ja ylmaallisen hyvä olla. Veikko laskeutui pitkälleen miettimään kokemaansa. Pian hän nukahti.

Herättyään aamulla Veikko huomasi jonkin asian lokahtaneen kohdalleen hänen sisimmässään. Mikä se oli, sitä Veikko ei vielä osannut kuvata selkeästi itselleen. Kului jokin viikko, ja Veikkoa pyydettiin pitämään pieni puhe seurakuntaillassa. Ihmeekseen Veikko, ikuinen puhejännittäjä, huomasi suostuvansa.

Kun puheen aika tuli, Veikko huomasi esittävänsä asiansa luonnollisesti, ilman pelkoa sanoihin sotkeutumisesta. Hän sai puheestaan runsaasti myönteistä palautetta. Siinä oli ollut asiaa ja se oli koskettanut kuulijoiden sydämiä.

Veikkoa pyydettiin puhumaan toisenkin kerran ja hän huomasi suostuvansa ihan hyvillä mielin.
Päivän saarna 27.10.2009 ti

Tekstit

Jesaja 58:6,7

Minä odotan, että murrat leipää nälkäiselle.

Luukkaan evankeliumi 12:48

Jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan, ja jolle on paljon uskottu, se pannaan paljosta vastaamaan.

Veikko seurasi tapansa mukaan iltautisten virtaa tv-ruudussa. Ruutu täyttyi jossain vaiheessa vierasmaalaisista romaneista, joiden leiri vaadittiin purettavaksi jossain päin Suomea. Toisella paikkakunnalla heidät oli häädetty muualle.

”Niin niin, mitäs ovat tulleet tänne helpon rahan toivossa keikkumaan katujen varsilla hattu kourassa”, tuumi Veikko.” Menkööt takaisin sinne mistä ovat tulleetkin.”

Sitten tv kiinni ja lukemaan lehtiä olohuoneen mukavassa nojatuolissa. Veikko oli saanut erältä kaveriltaan jonkin aikakauslehdän. Veikon selatessa sen sivuja hänen katseensa osui pieneen rakennukseen aution ruohoaavikon keskellä.

Rakennusta ei voinut kutsua taloksi. Pikemminkin se oli huonokuntoinen puutarhavaja.

Vajan edustalla poseerasi vanha isoäiti kahden alle kouluikäisen resuisesti puettun lapsen kanssa.” Mistä on kysymys?” Veikko pohti. Jutusta kävi ilmi että vaja oli romanilasten lasten koti. Vanhemmat olivat lähteneet vieraille maille tienamaan leipää ja lapset jääneet isoäidin hoivaan. Veikko laski lehden käsistään ja mietti. ”Tuoltako ne äsken häädetyt romanit olivat tulleet? Jos, niin voi raukkoja. Eihän heillä ole juuri mitään elääkseen. Ei ihme että kerjäävät.”

Veikko oli mietteisään. ”Hmm. Eivät he ehkä ole aivan nälkään kuolemassa, mutta elävät kuitenkin kurjuudessa ja sellaisessa maassa joka on täynnään köyhyyttä. Mistä heille nousisi parempi tulevaisuus?” Veikon näitä miettiessä hänen katseensa harhautui nojatuolin vieressä olevan pienen pöydän päällä auki olevaan hartauskirjaan ja siinä tämän päivän tekstiin: ”Minä odotan, että murrat leipää nälkäiselle.”

Veikon otsalle nousi kylmä hiki ja hänen ihonsa kananlihalle. Ei kai Jumala puhunut hänelle? Ei kai hänen pitäisi tehdä jotain noiden romanien auttamiseksi? Veikon sydän pamppaili kovilla kierroksilla. Veikko ymmärsi Jumalan ottaneen hänet kiinni välinpitämättömistä ja tuomitsevista ajatuksistaan ja asettaneen valinnan paikalle. Veikkoa kutsuttiin todella lähtemään liikkeelle romanien auttamiseksi.

Seuraavana päivänä oli miesten piiri jossa Veikko kertoi kokemastaan voimakkaasta Jumalan puhuttelusta ja kutsusta lähteä liikkeelle tv:ssa mainittujen romanien auttamiseksi. Piirin jäsenet lupasivat tukea Veikkoa tässä työssä. Piirin päätteeksi rukoiltiin Veikolle Jumalan siunausta ja johdatusta uudessa tehtävässä.

Uuden päivä valjettua Veikon puhelin kävi kuumana hänen selvitellessään asioita ja ottaessaan yhteyksiä eri tahoihin että työ romanien auttamiseksi voisi alkaa. Vähitellen asiat alkoivat loksahdella paikoilleen. Työ tulisi olemaan sekä pyyteetöntä käytännön auttamista että evankeliumin julistamista romaneille.

Romanit tarvitsivat inhimilliset elinolot ja sydämen uudistuksen, joka antaisi heidän elämälleen uuden sisällön ja suunnan. Se voisi heille antaa vain Jeesus Kristus.

Tekstit

1. Kuningasten kirja 8:24

Minkä suusi puhui, sen kätesi teki. Niin on nyt tapahtunut.

Apostolien teot 13:23

Daavidin jälkeläisistä Jumala on lupauksensa mukaan antanut Israelille Pelastajan, Jeesuksen.

Pikku Taavetti tuli koulusta itkien kotiin. Mikä hätänä? kysyi äiti nähdessään poikansa surkean ilmeen.

Miksi minulle on annettu nimeksi Taavetti? Toiset kiusaavat minua nimestäni. Voi sinua Taavettini. Tule juomaan lasi maitoa ja ota voileipä. Kerrohan, ketkä toiset? Miten sinua on kiusattu? kysyi äiti. No ainakin Jussi, Matti ja Saara ja ne väantävät nimeni milloin miksikin. Välillä ne väittävät että olen saanut koiran nimen ja sanovat tse, tse, pikku hauva, ota keksi, ja nauravat rumasti päälle. Onko tätä jatkunut kauan? kysyi äiti. Melkein siitä asti kun koulu alkoi.

Syöhän nyt rauhassa. Ei ole mitään hätää. Ja sinun nimesi on kunniallinen nimi ja sitä paitsi hyvin vanha. Jutellaan siitä kun isä

tulee töistä kotiin.

Isä, äiti ja Taavetti istuivat keittiön pöydän ääressä. Kuulehan Taavetti, sanoi isä. Me harkitsimme kauan minkä nimen annamme sinulle. Katsoimme myös isovanhempiesi ja heidän vanhempiesi nimiä, löytyisikö sieltä sopivaa nimeä ensimmäiselle lapsellemme. Miellyimme isoukkisi nimeen. Hän oli myös Taavetti, ja tosi mies. Hän oli maanviljelijä ja taitava sellainen. Toimi myös oman kuntansa luottamusmiehenä ja toimi opettajanakin.

Hän oli vahva kuin karhu ja peloton metsämies. Siihen aikaan täällä oli paljon karhuja. Isoukkisi kellisti niitä eläessään kymmenittäin. Sinä, poikamme, sait nimesi suuresti kunnioittamamme sukulaisen mukaan. Nimi Taavetti tulee kaukaa ja on vanha suomalainen muoto nimestä Daavid, joka oli Israelin muinaisen sankarikuninkaan nimi.

Ai hänkö joka tappoi Goljatin? kysyi Taavetti. Kyllä. Daavid oli silloin vasta nuorukainen ja sitä ennen hän oli tappanut kaikki paimentamiensa lampaitten kimppuun hyökänneet leijonat. Ja ajatteles Taavetti, ei siihen aikaan metsämiesten käytävissä ollut tuliaseita, niin kuin nyt. Rohkea piti olla käydäkseen alle kaksikymmenvuotiaana leijonan kimppuun miekka ja linko aseinaan.

Daavidista tuli Jumalan valitsema Israelin kuningas, josta Jumala sanoi että on nyt löytänyt itselleen mieluisan miehen kansansa päämieheksi. Vapahtajamme Jeesus Kristus on hänen jälkeläisensä inhimillisen sukupuunsa mukaan.

Sellainen esikuva on sinun nimelläsi, Taavetti. Älä huoli toisten pilkkasta. Niin, ketkä sinua oikein pilkkasivat? Jussi, Matti ja Saara ainakin, sanoi Taavetti. Tiedätkö, heidänkin nimensä löytyvät Raamatusta. Jussi tulee Jeesuksen opetuslapsesta Johanneksesta, Matti opetuslapsi Matteuksesta ja Saara oli Abrahamin vaimon nimi. Saara oli koko Israelin kantaäiti.

Kunpa sinun luokkatoverisi oppisivat kunnioittamaan omaa nimeään ja koulutoverinsa nimeä. On raukkamaista kiusata toista hänen nimestään. Jos he eivät lopeta, niin voin käydä puhumassa asiasta heidän isilleen. Älä, sanoi Taavetti hetken mietittyään. Älä ainakaan vielä.

Seuraavana päivänä samat kiusaajat virittivät kurkkunsa jälleen pilkkaan. Taavetti katsoi heitä ylimielisen säälivästi ja sanoi: Pyh, te onnettomat ette tiedä mistään mitään. Pilkatkaa vaan. Itsenne te sillä nolaatte. Ette minua. Taavetin esiintyminen oli niin rauhallista ja niin vakuuttavaa ja toisenlaista kuin ennen, että kiusaajien suut loksahivat auki ja he vaikenivat.

Siihen loppui Taavetin kiusaaminen.
Päivän saarna 29.10.2009 to

Tekstit

Joel 2:28

Tämän jälkeen on tapahtuva, että minä vuodatan henkeni kaikkiin ihmisiin.

Apostolien teot 15:8

Jumala, joka tuntee kaikkien sydämet, osoitti hyväksyvänsä heidät vuodattaessaan Pyhän Hengen heihin yhtä lailla kuin meihinkin.

Koivukylässä. kohistiin. Tuossa pienessä, kirkonkylän kaltaisessa kaupungissa mustaihoinen saarnamies oli tapaus. Sesoto Songo Afrikasta vaimoineen saapui perjantaina ja he majoittuisivat seurakuntatalolle.

Kaupungin asukkaiden kuuma puheenaihe oli ollut jo kolme viikkoa tuo etiopialainen luterilainen julistaja ja pappi, joka kuulemma paransi ihmisiä kokouksissaan. "Vaan täällähän sen homman hoitaa lääkäri," kivahti Salokylän pappi kirkkoherralle heidän kohdatessaan kauppareissulla. "No, niin, no", mutisi kirkkoherra. "Vai niin! Onko kirkkoherrakin tuon mustan miehen puolella? Mekomakin hihhuli." "No niin, no, katsotaan sitten sunnuntaina", vastasi kirkkoherra. "Kai pappi ja muori tulevat kirkkoon ja kahveille."

"Kolottaa niin pahasti polvea, kolottaa", mutisi vuorostaan Salokylän pappi. "Saas nähdä jaksanko tulla." "No niin, no, toivottavasti nähdään kirkossa sunnuntaina", vastasi kirkkoherra ja katosi marketin hyllyjen väliin.

Sunnuntaina kirkko oli täynnä väkeä kuin puuro ryynejä. Oli keskustasta herroja ja rouvia, jannuja ja misuja torilta, oli lähetysväkeä, oli kaupungin viskaaleja, oli maaseudun känsäkouraisia isäntiä vanterine emäntineen. Olipa paikalle särkevän polvensa kanssa komunnut myös Salokylän pappi muorinsa kanssa. Näky oli piristävä poikkeus hiljaisista sunnuntaista, jolloin Herran temppelein penkkejä kansoitti sängen harvalukuinen kirkkokansa.

Jumalanpalvelus alkoi. Kappalainen Routeenvaara toimi liturgina ja Afrikan vieras nähtiin alttarilla myös, lukemassa tekstejä ja rukoilemassa omalla äidinkielellään. "On se musta", sanoi Tupalan emäntä vieressään istuvalle Kuusikon talon emännälle. "Niin on, kuin meidän vanha nokipannu." Kirkon takimmaisilla penkeillä istui purkkaa jauhavaa torin teinikansaa. "Makeen näkönen tyyppi," Afrikka on ihan jees", suhisi Make tyttöystävälleen. "Niin on", pitäsköhän ottaa rastakiharat ja musta väri tukkaan", suputti tyttöystävä takaisin.

Tuli saarna aika. Sesoto Songo puhui Lähetyseurasta olevan tulkin kautta ja välitti ensimmäiseksi kiitöksensä siitä että jo 1800-luvulla Suomesta lähdettiin Afrikkaan viemään viestiä Jumalan rakkaudesta ja ikuisesta elämästä. Kirkossa nähtiin silloin hyväksyviä nyökkäyksiä. Saarnamies jatkoi ja pääsi selostamaan sen sunnuntain epistolatekstiä: **"Jumala, joka tuntee kaikkien sydämet, osoitti hyväksyvänsä heidät vuodattaessaan Pyhän Hengen heihin yhtä lailla kuin meihinkin."**

"Tämä sana on käynyt toteen myös Afrikassa. Siitä meidät tunnetaan veljiksi ja sisariksi Kristuksessa että meillä on sama kaste, sama usko ja sama Jumalan Pyhä Henki", julisti afrikkalainen pappi. "Puhus vähä kovempaa", mutisi Salokylän ukko. "Hys, älä häiritse", sähähti muorinsa hänelle. "Mitä se sanoo.."

Vieras kertoi miten Pyhä Henki kutsuu nyt afrikkalaisia synnin ja armon tuntoon, pääsemään pimeyden ja saatanan vallasta Jumalan lasten iloon ja vapauteen uskomalla Jeesukseen Kristukseen Herranaan ja Pelastajanaan. "Ihan tuo puhuu samaa asiaa kun Raamattuseuran mies viime kuussa", mietti moni vierasta kuunteleva seurakunta-aktiivi mielessään. Mustaihoinen pastori julisti nyt vahvasti evankeliumia Kristuksesta ja puhui myös siitä miten pahat henget väistyivät kun Afrikassa saarnattiin sanomaa Jeesuksen veren voimasta.

" Pyhä Henki myös parantaa. Onko täällä muuten ketään jonka jalat ovat kipeinä? Pyhä Henki parantaa juuri nyt sinut siellä etuviistossa, jonka polvessa on ollut paha kulumavika", sanoi afrikkalainen pastori. Salokylän muori tökkäisi ukkonsa kylkeen. Ukko ei ollut milläänkään.

Kirkonmenot päättyivät ja kahvit juotiin. Tunnelma seurakuntasalissa oli lämmin ja välitön. Salokylän mies muorineen hörppi pullakahvia muitten mukana. Lähdettiin kotimatalle.

Seuraavalla viikolla Salokylän ukko ja kirkkoherra kohtasivat taas kaupassa. " No, niin, no", mitäs mieltä sitä ollaan Sesoto Songosta nyt?" kysyi kirkkoherra ukolta. " Jaa", samaa sanaa mies julisti kuin Raamattuseuran mies kuukausi sitten. Taisi olla ihan kristitty mies." " No niin, no, niin minäkin ajattelen", sanoi kirkkoherra ja jatkoi: " Mitenkäs papan polvi jaksaa, vieläkö sitä kolottaa?" " No niin, no", vastasi pappa hölmistyneenä. " Kas tosiaan! Eipä tunnu enää kipua. Kas kas, enpä enää huomannut koko polvea", vastasi ukko ja sively polvea kädellään hämmentyneen näköisenä.

Päivän saarna 30.10.2009 pe

Tekstit

2. Mooseksen kirja 9: 34

Mutta kun farao näki, että raesade ja ukkonen olivat lakanneet, hän palasi taas väärälle tielleen, ja hän ja hänen hoviväkinsä paaduttivat sydämensä.

Luukkaan evankeliumi 23: 39,40

Toinen ristillä riippuvista pahantekijöistä herjasi hänkin Jeesusta. Mutta toinen moitti häntä: "Etkö edes sinä pelkää Jumalaa, vaikka kärsit samaa rangaistusta?"

Kauko, kesälomaa viettävä suomalainen, oli poikennut tiekirkko- opasteen johtamana matkan varrella sijaitsevaan kirkkoon. Kauko oli alttaritaulun edessä. Maalaus esitti Jeesusta ristillä. Hänen kummallakin puolellaan oli ristiinnaulittu ryöväri.

Opas selosti kuvan sisältöä ja luki Raamatusta, miten eri tavoin rikolliset suhtautuivat Jeesukseen:

"Toinen ristillä riippuvista pahantekijöistä herjasi hänkin Jeesusta. Mutta toinen moitti häntä: "Etkö edes sinä pelkää Jumalaa, vaikka kärsit samaa rangaistusta?"

Kauko katsoi maalausta lähemmin ja hämmästytti ristiinnaulitun Jeesuksen ja ryövärien ilmeitten elävyyttä ja puhuttelevuutta. Jeesuksen ilme oli kärsivän lempeä hänen katsoessaan häntä puolustavaa rikollista, jonka kasvat kertoivat sydämen tuskasta ja katumuksesta. Itsensä paaduttavan ja Jeesusta pilkkaavan rikollisen ilme oli kauhistava katsoa. Se kertoi yhtä aikaa vihasta, epätoivosta ja leppymättömästä uhmasta.

Mies oli syöksemässä itsensä iankaikkiseen tuhoon vaikka pelastus oli hänestä vain yhden lauseen päässä. Hän olisi voinut halutessaan sanoa Jeesukselle: "Auta minua ja pelasta minut." Niitä sanoja Jeesus ei kuitenkaan saanut kuulla, vaikka varmasti toivoi kuulevansa.

Kauko joutui alttaritaulua katsellessaan Jumalan sisäiseen puhutteluun ja vapisi. Miten lähellä hänellä itsellään olikaan ollut sydämen paaduttaminen ja paatuminen. Elämän epäonnistumiset ja koettelemukset, viimeksi joutuminen irtisanotuksi työpaikastaan ilman omaa syytä, olivat olleet saada hänet kiroamaan mielessään Jumalan ja kaiken mikä liittyi häneen. Mikä oli Jumala joka jätti hänet oman onnensa nojaan?

Nyt Kauko alkoi ajatella asioita toisesta näkökulmasta. Eihän hän ollut koskaan pyytänyt Jumalaa tai Jeesusta auttamaan ja armahtamaan itseään. Ei, Kauko huomasi käyttäneensä Jumalaa sylkykuppina, jonne oli helppo viskata omat pettymyksen, vihan ja syyllisyyden tunteet.

Kauko istuutui hiljaisuuteen kirkon penkille ja rukoili koko sydämeään rippikoulussa oppimansa rukouksen:

"Jeesus Kristus, Jumalan Poika, armahda minua syntistä!" Kaukon kertoessa Jeesukselle sydämensä asiat hänen mielensä alkoi rauhoittua ja hänelle tuli levollinen olo.

Astuessaan kirkosta kesäauringon kirkkaaseen loisteeseen, muuttolintujen konsertin kaikuessa kirkkopuistossa Kauko lauloi sydämessään niiden mukana. Kauko lauloi kiitosta Korkeimmalle armosta saada nöyrytyä hänen Poikansa edessä ja päästä vapaaksi taakoista joita oli kantanut sisimmässään vuosikymmeniä.

Kauko oli niin iloinen että hän hypähteli kävellessään kohti autoaan. Siunattu armo, Siunattu johdatus, siunattu tiekirkko ja sen asiaansa paneutunut opas!

Päivän saarna 31.10.2009 la

Pyhäinpäivä

Tekstit

Psalmi 42:2

Niin kuin peura janoissaan etsii vesipuroa, niin minä kaipaen sinua, Jumala.

Ilmestyskirja 22:17

Joka on janoissaan, tulkoon. Joka haluaa, saa lahjaksi elämän vettä.

Avaruusalus Xuva zz2 kaartoi avaruudessa lähemmäs Mars planeettaa. Aluksen miehistö oli herännyt vuoteillaan ja oli valmis nousemaan jaloilleen. Ikiunipeti oli niiden keksijän, fyysikko ja geenitutkija Klaus Zinzendorffin näille pitkät avaruusmatkat mahdollistaville vuoteille antama nimi.

Ikiuni kuvasi vuoteen päällä lepävään avaruusmatkaajan tilaa hyvin. Vuoteen laitteisto geenimanipulaatioyksikköineen mahdollisti vuoteeseen asettuneen henkilön säilymisen herättämiskelpoisena tarvittaessa satojen tuhansien vuosien ajan. Prosessi ikiuneen ja sieltä takaisin oli pitkän kehitystyön tulos, josta Zinzendorff oli ylpeä.

Prosessissa avaruusmatkaajan geenejä manipuloitiin. Hänen solunsa alkoivat tuottaa koko hänen elimistönsä avaruuden lähes absoluuttisessa nolapisteessä elinkelpoisena säilyttävää ainetta. Aineelle oli annettu nimi dna++. Ikiuniprosessin ensimmäisessä vaiheessa muunnellut geenit lisäksi pysäyttivät prosessoitavan ihmisen sydämen ja takaisinmuuntovaiheessa jälleen käynnistivät sen.

Prosessin ainut huono puoli oli sen hitaus. Vaihe valveilta ikiuneen vei noin vuoden, samoin vaihe unesta valveille. Tosin matka Marsiin aurinkotuulipurjeilla kesti kauan, joten aikaa hitaisiin prosesseihin oli yllin kyllin. Prosessi ja sen mahdollistava tekniikka oli Zinzendorffin elämäntyö. Nyt se oli vihdoinkin käytössä avaruusmatkalla.

Maahanlaskualus leijaili pehmeästi Marsin kamaralle ja toi mukanaan ensimmäiset ihmiset sen pinnalle. Pian aluksesta irrotettiin marsmoduli, josta oli tuleva sillanpääasema Marsissa oleskelua varten. Kaikki planeetan pinnalle laskeutuneet matkaajat siirtyivät sinne juhlistaakseen Marsin valtausta tv-lähetyksellä Maan pinnalle.

Ryhmän johtaja, joka oli itse Zinzendorff, avasi linkkiyhteyden Marsia kiertävään emäalukseen. Siletä lähetys välitettäisiin maan pinnalle. Kuvaruudussa näkyi Mark Donay, emäaluksen päällikkö. Hän puhui nopeasti ja käheällä äänellä: "Meteoriitti puhkaisi kolmekymmentäviisi sekuntia sitten aluksen kyljen. Järjestelmät pahasti vaurioituneet, happisäiliöt vuotavat, voimala ei toimi enää, paine koko aluksessa laskee..." Sitten Mark lysähti kasaan ja pian kuvaruutu pimeni.

Ihmiset Mars-asemalla koettivat saada yhteyden emäalukseen. Viimein hätäyhteys saatiin toimimaan. Kauko-ohjattu kamera näytti kuvaa emäaluksen hytistä, jossa kaikki kolme sinne jäänyttä avaruusmatkaajaa lojuivat liikkumatta. Mark oli tv-monitorin luona, Mike Loney lattialla vierellään Johann von Kraff käsissään hätähapen kasvonaamari. Kamera näytti nyt kuvaa hytin seinästä, jossa ammotti jalkapallon kokoinen repeytymä. Kamera löysi samankokoisen, ulospäin pullistuneen aukon hytin vastakkaiselta seinämältä. Kuvasta näki että meteoriitti oli tuhonnut myös aluksen voimakeskusten.

Mars-planeetalla tuli hiljaista. Kaikki tajusivat että paluu maahan hengissä oli mahdotonta. Ilman happea ja sähkövirtaa geenimanipulaatioprosessi olisi mahdoton toteuttaa, samoin matkustaminen maahan.

Mars aseman miehistö päätti viettää viimeiset päivänsä mahdollisimman suurella arvokkuudella. Heillä oli ruokaa ja happea kuudeksi kuukaudeksi. Sitten tulisi loppu. He päättivät toteuttaa alkuperäistä suunnitelmaa niin kauan kuin suinkin. Niin tehtiin. Asema saatettiin täyteen toimintakuntoon ja aloitettiin tieteellinen työ.

Sitten koitti viimeinen päivä. Kaikki kolme matkajaa, Klaus Zinzendorff, Erich Mann ja Anders Gröndal istuivat Mars-aseman suojassa ajatuksiinsa vaipuneina. Jokainen heistä oli saanut ottaa mukaan joitain henkilökohtaisia esineitä matkalle. Klaus avasi hänen vaimonsa hänelle mukaan antaman pienen muoviin käärityn paketin. Siitä löytyi Annikan, Zinzendorffin vaimon kirje miehelleen ja eräs kirja.

” Suurimmassa hädässä, ” luki kirjeen päällä. Kirjeessä vaimo muistutti miestänsä tämän olevan vanhan sveitsiläisen herätysjohtajan jälkeläinen suoraan alenevassa polvessa. Jo sen vuoksi Klausin kannattaisi avata paketissa oleva kirja, jos ei muulloin niin edes suurimmassa hädässä.

Nyt oli hätätilanne. Klaus avasi kirjan vaimonsa merkitemästä kohdasta. Siinä luki: ” **Joka on janoissaan, tulkoon. Joka haluaa, saa lahjaksi elämän vettä.** ” Ne olivat sanoja Raamatusta, Johanneksen Ilmestyskirjasta. Aikojen loppu ja uusien alku. Siitähän tuossa kirjassa puhuttiin. Nykyinen taivas ja maa tulisivat katoamaa pauhinalla. Niiden tilalle Luoja oli tekävä uuden taivaan ja uuden maan, jotka pysyisivät ikuisesti.

Klaus muisti isänsä kertomukset Raamatusta ja äitinsä rukoukset lapsensa puolesta. Klaus ei ollut osannut ennen arvostaa niitä. Hän oli tiedemies ja valmistautui valtaamaan uuden maan kaukana avaruudessa. Ei hänellä ollut aikaa lasten loruille. Nyt aika tuntui pysähtyneen. Ihmisen pienuus ja hänen saavutustensa haavoittuvuus kaikkeuden keskellä oli paljastunut Klausille näiden kuuden kuukauden kuluessa.

Hän nöyryty sydämessään ja rukoili: ” Kaikkivaltias Jumala. Olen ollut ylpeä ja tottelematon. Ylpeydessäni hylkäsin isieni uskon ja torjuin äitini esirukoukset. Näinkö kauas sinun piti tuoda minut että ymmärtäisin kumartaneeni luotua Luojan asemesta. Anna syntini anteeksi. Anna minullekin hyvydessäsi ikuisen elämän vettä, jota Poikasi Jeesus Kristus on luvannut antaa lahjaksi jokaiselle, joka sitä janoaa. ”

Rukoiltuaan Klaus oli aivan hiljaa Jumalan edessä. Hänen silmiensä editse kulki koko hänen elämänsä ja kaikki hänen rakkaat ihmisensä. Sitten hänelle näytettiin suunnaton kirkkaus ja Jeesus Kristus sen keskellä. Hän katsoi kohti Klausia ja hymyili ojentaen kätensä Klausia kohti. Sitten näky vähitellen katosi.

Klaus kertoi kokemastaan toisille avaruusmatkajille. Erich hymyili hänelle säälivästi ja ymmärtävästi, mutta pudisti päätään. Anders halusi kuulla lisää. Pian Anderskin rukoili itselleen Jumalalta ikuisen elämän vettä.

Yhseksän vuoden kuluttua Marsiin laskeutui alus maasta. Sen miehistö löysi vanhalta Mars-asemalta kolme ruumista, jotka olivat jäätyneet istuvaan asentoon. Ruumiit olivat hyvin säilyneet. Kahden kuolleen matkajan kasvojen viimeiseksi ilmeeksi oli jäänyt hymy. Kolmannen matkajan kasvot osoittivat hänen kuolleen suurissa tuskissa.